

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 8Csp/22/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8223200850
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marek Rebej
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2023:8223200850.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudcom Mgr. Marekom Rebejom v spore žalobcu: A. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX/XX, XXX XX C., právne zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 700,00 Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 19.05.2023 sa žalobca domáhal od žalovaného zaplata sumy 6.300,00 Eur a náhrady trov konania. Svoju žalobu odôvodnil žalobca tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn. 2Csp/29/2022 o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný, rozsudkom Okresného súdu Bardejov, sp.zn. 2Csp/29/2022, z 03.11.2022 (ďalej len Základné konanie), ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22.12.2022. Súd určil, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 22.05.2009, uzavretej medzi žalobcom ako dlžníkom a právnym predchodcom žalovaného ako bankou, je bezúročný a bez poplatkov. Rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi titulom bezdôvodného obohatenia sumu vo výške 5.700,00 Eur spolu s 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 5.700,00 Eur od 06.07.2022 do zaplata, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a určil, že zmluvná podmienka uvedená v časti I., článok I. základné podmienky, v bode I. zmluvy o splátkovom úvere číslo: XXXXXXXXXXXX, zo dňa 22.05.2009, uzavretej medzi žalobcom ako dlžníkom a právnym predchodcom žalovaného ako bankou, v znení: „spracovateľský poplatok: 189,17 Eur/5.698,94 Sk z prostriedkov úveru“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. S poukazom na § 3 ods. 5 a § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa žalobca uviedol, že ako spotrebiteľ si uplatňuje primerané finančné zadostučinenie za porušenie jeho spotrebiteľských práv, ktoré bol nútený brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného primeraného finančného zadostučinenia proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol ako spotrebiteľ na súde úspešný. Slovo primeraný má viacero

synoným a jedným z nich je slovo spravodlivý. Výška primeraného finančného zadosťučinenia preto nemôže mať len symbolický význam, nakoľko primerané finančné zadosťučinenie len v symbolickej výške nemôže byť ani primeraným, ani spravodlivým. V tejto súvislosti dal do pozornosti, že na rozdiel od iných inštitútov finančného zadosťučinenia existujúcich v právnom poriadku SR (napr. ochrana osobnosti), v ktorých sa na prvé miesto kladie morálne zadosťučinenie a finančná satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, tak pri inštitúte primeraného finančného zadosťučinenia je možné zadosťučinenie len v peňažnej forme ako jediného prostriedku, na jednej strane postihu nečestného dodávateľa a na druhej strane je primerané finančné zadosťučinenie odmenou spotrebiteľa za úspech na súde v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Ak má reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním primeraného finančného zadosťučinenia v takej výške, aby mala nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo primerané finančné zadosťučinenia priznané v symbolickej výške splňať nemôže. Aj keď výška primeraného finančného zadosťučinenia sa nedokazuje a súd ju stanovuje voľnou úvahou, tak kritériá z ktorých by mala voľná úvaha vychádzať, vyplývajú z intenzity porušenia spotrebiteľského práva zo strany dodávateľa. Vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka, je jediným objektívnym kritériom, ktoré by malo byť rozhodujúcim pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia suma, o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil, alebo sa chcel obohatiť. Pri nepeňažných nárokoch, z ktorých nevyplýva výška finančného plnenia, by takýmto kritériom mala byť recidíva porušovania spotrebiteľského práva s tendenciou zvyšovania primeraného finančného zadosťučinenia pri zistení opätovného porušenia spotrebiteľského práva. Vznik ujmy, ani hrozba ujmy nepredstavujú žiadnu podmienku priznaného nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Nakoľko je spotrebiteľom, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy. Primerané finančné zadosťučinenie vo vzťahu k určeniu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru uplatňuje vo výške 300,00 Eur, vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu uplatňuje vo výške 5.700,00 Eur, t. j. vo výške, o ktorú sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil a vo vzťahu k jednej, v základnom konaní judikovanej neprijateľnej zmluvnej podmienke, si uplatnil primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300,00 Eur. Žalovaný v súdnych konaniach opakovane zotrváva na platnosti predmetnej zmluvnej podmienky. Spolu si za tri porušenia spotrebiteľského práva žalovaným v základnom konaní uplatňuje 6.300,00 Eur. Čo sa týka otázky rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je definovaná rozsudkom v základnej veci, t.j. rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp.zn. 2Csp/29/2022 z 03.11.2022 a jeho odôvodnením, ktoré je hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadosťučinenie a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva v základnej veci nie je možné v konaní o primerané finančné zadosťučinenie ani rozširovať, ani zužovať.

2.1. Žalovaný v podaní doručenom súdu dňa 16.06.2023 k žalobe uviedol, so žalobou nesúhlasí, nárok žalobcu neuznáva. Zo znenia § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. vyplýva, že spotrebiteľ v prípade úspešného uplatnenia porušenia jeho práv má nárok na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Úverová zmluva, ktorá bola rozsudkom OS Bardejov pod č.k. 2Csp/29/2022-136 určená za bezúročnú, bola uzavretá medzi žalobcom a jeho právnym predchodcom, spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s. ako veriteľom. Žalovaný nebol účastníkom úverového vzťahu, zmluvné podmienky úverovej zmluvy nekreoval, úver žalobcovi neposkytol, logicky sa nemohol dopustiť porušenia práv žalobcu. Porušením práv spotrebiteľa by mohlo byť len také konanie, ktoré vykazuje znaky nekalosti, agresívnej obchodnej praktiky, klamaní spotrebiteľa, pričom žiadneho takého konania sa nedopustil. Z uvedeného dôvodu je vylúčené, aby bol zodpovedným subjektom a znášal následky porušenia práv spotrebiteľa, ktorých sa nedopustil a nemal ani ako ovplyvniť. Týmto namietal svoju pasívnu legitimitáciu v tomto spore.

2.2. S názorom žalobcu, že inštitút primeraného zadosťučinenia má plniť sankčnú funkciu nesúhlasí a to z dôvodu občianskoprávneho charakteru tohto súkromnoprávneho inštitútu, ktorý nemôže plniť funkciu sankcie. Týmto podporne odkázal na právny záver vyjadrený v uznesení Krajského súdu v Prešove pod sp.zn. 9Co/50/2018 zo dňa 26.06.2018. Rovnako je nesprávny názor o reparačnej funkcii daného inštitútu, ktorá je typická pre iný právny inštitút a to náhradu škody. Inštitút primeraného zadosťučinenia nemá slúžiť ako prostriedok náhrady škody a nemôže slúžiť na neprimerané obohacovanie sa spotrebiteľa. Suma, ktorej priznania sa žalobca domáha v tomto spore nespĺňa podmienku primeranosti. Vo vzťahu k výške primeraného finančného zadosťučinenia uplatneného v sume 5.700,00 Eur, ktoré žalobca odôvodnil tým, že zodpovedá výške bezdôvodného obohatenia na žalovaného strane na jeho úkor, zodpovedá ideám Chamurapiho zákonníka „oko za oko, zub za zub“, ale nie ideám právneho štátu, z ktorých vychádza aj ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Naviac tento dôvod

uplatneného nároku odpadol plnením žalovaného v sume 5.831,96 Eur dňa 03.01.2023, t.j. na strane žalovaného neexistuje bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu. Tvrdenie žalobcu, že v súdnych sporoch opakovane zotrúva na platnosti zmluvnej podmienky, ktorá bola rozsudkom OS Bardejov pod č.k. 2Csp/29/2022-136 určená za neprijateľnú, v celom rozsahu popiera.

3.1. Žalobca v podaní doručenom súdu dňa 06.07.2023 k vyjadreniu žalovaného uviedol, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. v žiadnom prípade neustanovuje exaktne podmienku, aby bol spotrebiteľ povinný z pozície žalobcu na súde domáhať sa ochrany svojich práv. Hypotéza právnej normy uvedenej v § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa absolútne žiadnym spôsobom nešpecifikuje a nerozlišuje, či takáto osoba musí v konaní vystupovať ako žalobca alebo žalovaný, resp. zákonodarca exaktne neustanovil, že: „spotrebiteľ, ktorý podal žalobu na súd proti porušiteľovi“, t.j. „úspešné uplatní“ sa nerovná „podal žalobu“. Rovnako porušiteľom môže byť v danom prípade tak tvorca zmluvnej dokumentácie, ako aj nový dodávateľ z pozície postupníka. Reštriktívny výklad predmetného ustanovenia žalovaným je podľa názoru žalobcu v rozpore s vôľou zákonodarcu, resp. cieľom samotnej normy, a to dosiahnuť vysokú úroveň ochrany práv spotrebiteľov, čo vyplýva aj zo samotného názvu zákona č. 250/2007 Z.z. V zmysle výrokov rozhodnutia vydaného v základnom konaní je podľa žalobcu evidentné, že na súde úspešne uplatnil porušenie svojho práva, ako aj povinnosti žalovaného, čím naplnil hypotézu právnej normy uvedenej v § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Skutočnosť, že zmluvu o úvere žalovaný nekoncepoval vzhľadom na merito sporu ho neliberuje a nezabavuje zodpovednosti za porušenie svojich zákonných povinností. Ak si dôsledne prečítame hypotézu citovanej právnej normy § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, domáhať sa práva na primerané finančné zadosťučinenie má voči porušiteľovi (dané základným konaním) a od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá. Tvrdenia žalovaného rovnako ako v základnom konaní považuje za alibistické s cieľom vyhnúť sa akýmkoľvek spôsobom zodpovednosti za porušenie spotrebiteľských práv a povinností. Žalovaný fakticky vykonával práva veriteľa z úveru a domáhal sa zaplata pohľadávky. Je teda subjektom, ktorý bol oprávnený prijímať plnenie z úveru. Ak žalovaný na jednej strane je subjektom, ktorý by bol v prípadnom súdnom konaní aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby voči nemu ako dlžníkovi, tak na druhej strane ostáva jeho vecná legitimácia zachovaná aj v prípade, ak žaloba týkajúca sa spotrebiteľskej zmluvy smeruje voči nemu ako žalovanému. Je zrejmé, že žalovaný po materiálnej a formálnej stránke je subjektom, ktorý hmotnoprávne disponoval s pohľadávkou. Žalovaný ako subjekt podnikajúci v oblasti spotrebiteľského práva nepostupoval s odbornou starostlivosťou, pohľadávku od právneho predchodcu prevzal spolu so všetkými právami a povinnosťami a požadoval jej zaplata. Postúpením pohľadávky žalovaný ako postupník vstúpil do práv a povinností zo zmluvného vzťahu a prevzal teda aj zodpovednosť za porušenie práv a povinností z tohto zmluvného vzťahu. Je nepochybné, že za daných okolností žalovaný je pasívne legitimovanou stranou sporu.

3.2. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považuje uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za adekvátnu. Ním uplatnená výška zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu. Rovnako je potrebné podotknúť, že prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie. Uvedené finančné zadosťučinenie má tiež odradiť žalovaného, ale aj iných dodávateľov od porušovania práv spotrebiteľov. Záleží len na žalovanom, aby sa nedopúšťal recidívy v neprípustnom kontrahovaní v rozpore so záujmami spotrebiteľov. Primeranosť sumy 6.300,- Eur je vzhľadom najmä na postoj žalovaného a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem evidentne daná. Žalovaný nechce niesť akúkoľvek zodpovednosť za porušenie svojich zákonných povinností. Neschopnosť spotrebiteľov nemôže byť legálnym zdrojom ziskov obchodníkov, poškodzujúc v konečnom dôsledku celú spoločnosť. To sa týka aj konania, ktoré sa vonkajšiemu pozorovateľovi javí byť ako ľahkomyselnosť a nezodpovednosť, zo strany spotrebiteľa. V skutočnosti je to prejav slabosti spotrebiteľa, ktorý je vo väčšine prípadov do konania, javiacim sa ako ľahkomyselné a nezodpovedné, vmanévrovaný agresívnymi reklamnými kampaňami obchodníkov, z ktorých sa zdá, že ak si spotrebiteľ produkt obchodníka kúpi, resp. dá si poskytnúť, ešte na tom zarobí. Štát nemôže dovoliť, aby táto „nezodpovednosť“ a ľahkomyselnosť spotrebiteľov, ktorá je len prejavom ich slabosti, bola zdrojom neúmerných príjmov nič neproduktujúcich obchodníkov, keď jediným efektom ich činnosti je ochudobňovanie obyvateľov SR a transfer obrovských súm finančných prostriedkov do zahraničia namiesto toho, aby sa dostali do finančného „krvného“ obehu v SR, napr. cez maloobchodnú sieť, čo by v konečnom dôsledku podporilo výrobu, obchod, zamestnanosť a životnú úroveň všetkých vrstiev obyvateľstva. Poukázal, že ujma, ktorá konaním žalovaného vznikla nebola len v akademickej rovine, ale preukázateľne hrozil zásah do jeho majetkovej sféry. Zároveň uplatňovaním svojho legitímneho nároku v súdnom konaní bol narušený nielen jeho bežný život. Jediným objektívnym

kritériom pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je výška škodlivého následku, ktorú dodávateľ spotrebiteľovi spôsobil, alebo mienil spôsobiť, porušením spotrebiteľského práva. Poukázal pritom na trend v rozhodovacej praxi, keď prevažujú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali primerané finančné zadosťučinenie vo výške v akej bola, v súvislosti s obohatením sa dodávateľa, alebo v súvislosti so snahou dodávateľa bezdôvodne sa na úkor spotrebiteľov obohatiť, uplatnená. Aj keď výška primeraného finančného zadosťučinenia je vecou voľnej úvahy súdu, tak táto voľná úvaha by mala zodpovedať individuálnym a konkrétnym danostiam tej ktorej veci, s dôrazom na objektívne kritériá, lebo len tieto objektívne kritériá sú pre voľnú úvahu aj objektívne porovnateľné. Netvrdí, že suma, o ktorú sa dodávateľ pokúsil bezdôvodne obohatiť má byť sumou, vo výške ktorej má byť priznané aj primerané finančné zadosťučinenia, avšak tvrdí, že je to jediné objektívne a exaktné kritérium a preto by malo byť brané do úvahy ako kritérium prvoradé. Pri nepeňažných nárokoch (určenie BaB, resp. NZP), z ktorých nevyplýva výška finančného plnenia, by kritériom posudzovania primeranosti mala byť recidíva porušovania spotrebiteľského práva, s tendenciou zvyšovania primeraného finančného zadosťučinenia pri zistení opätovného opakovaného porušenia spotrebiteľského práva. Napokon súdu je z jeho rozhodovacej činnosti dozaista známe, že žalovaný dlhodobo a vo veľkom rozsahu porušuje spotrebiteľské práva na finančnom trhu. Aj v súčasnosti napriek početným rozsudkom vydaných proti žalovanému, tento neustále používa nekalé obchodné praktiky a finančne sa snaží na úkor spotrebiteľov obohacovať, najmä využívaním neprijateľných zmluvných podmienok.

4. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 26.09.2023, na ktoré riadne a včas predvolal právneho zástupcu žalobcu a právneho zástupcu žalovaného, pričom na pojednávanie sa dostavil právny zástupca žalobcu. Právny zástupca žalovaného sa na pojednávanie nedostavil. Podaním doručeným súdu dňa 22.09.2023 právny zástupca žalovaného ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní a súhlasil s uskutočnením pojednávania v jeho neprítomnosti. Keďže boli splnené procesné podmienky podľa § 180 C.s.p. na prejednanie veci v neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného, súd vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti.

5. Na pojednávaní súd vykonal dokazovanie oboznámením listín a to rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 2Csp/29/2022-136, potvrdenia o bankovom prevode, ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

6. Rozsudkom Okresného súdu Bardejov č.k. 2Csp/29/2022-136 zo dňa 03.11.2022 vo veci žalobcu proti žalovanému o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky rozhodol takto:

„I. Súd u r č u j e , že úver poskytnutý na základe Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 22.05.2009, uzavretej medzi žalobcom ako dlžníkom a právnym predchodcom žalovaného ako bankou, je bezúročný a bez poplatkov.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi titulom bezdôvodného obohatenia sumu vo výške 5.700,00 Eur spolu s 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 5.700,00 Eur od 06.07.2022 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Súd u r č u j e , že zmluvná podmienka uvedená v časti I., článok I. základné podmienky, v bode I. zmluvy o splátkovom úvere číslo: XXXXXXXXXXXX, zo dňa 22.05.2009, uzavretej medzi žalobcom ako dlžníkom a právnym predchodcom žalovaného ako bankou, v znení: „spracovateľský poplatok: 189,17 Eur/5.698,94 Sk z prostriedkov úveru“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

IV. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

V odôvodnení rozsudku súd okrem iného uviedol nasledujúce:

„37. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že na jednej strane medzi žalobcom ako dlžníkom a na strane druhej bankou ako právnym predchodcom žalovaného bol založený záväzkový vzťah, a to zmluvou o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 22.05.2009, na základe ktorej bol žalobcovi reálne poskytnutý úver v sume 7.650,83 Eur, pretože celková výška úveru v sume 7.840,00 Eur bola ponížená o spracovateľský poplatok vo výške 189,17 Eur, ktorý banka inkasovala z prostriedkov úveru, čo priamo vyplýva z Časti I., čl. I. Základné podmienky, bod 1., v ktorom bolo uvedené dojednanie v znení: „Spracovateľský poplatok: 189,17 Eur / 5.698,94 SK z prostriedkov úveru“. Súd mal ďalej preukázané, že úver bol poskytnutý s fixnou úrokovou sadzbou do splatnosti 16,60 % ročne v deň uzavretia zmluvy, výškou splátky istiny 136,13 Eur, splatnosťou prvej splátky dňa 10.06.2009, v počte splátok 120, splatnosťou splátky istiny mesačne 10. deň v kalendárnom mesiaci, konečnou

splatnosťou úveru 10.05.2019, RPMN 19,48 %, priemernou hodnotou RPMN 14,05 % ročne a celkovými nákladmi spojenými s úverom vo výške 8.710,24 Eur. Súd mal tiež preukázané, že v prospech právneho predchodcu žalovaného žalobca uhradil celkovo sumu 9.232,55 Eur a v prospech žalovaného, na ktorého bola pohľadávka voči žalobcovi postúpená na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 09.12.2021, žalobca za obdobie od 24.05.2017 do 14.05.2021 uhradil celkovo sumu 5.700,00 Eur. Ani táto skutočnosť nebola medzi stranami sporná. Súd mal tiež zo špeciálnej ponuky na úhradu pohľadávky zo dňa 11.11.2021, ktorú adresoval právny zástupca žalovaného žalobcovi preukázané, že žalovaný stále eviduje dlh voči žalobcovi zo zmluvy č. XXXXXXXXXX vo výške 4.469,79 Eur. Z Prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zo dňa 07.01.2022 mal súd preukázané, že žalobca sa o nedostatkoch v zmluve skutočne dozvedel od združenia dňa 05.01.2022.“ a ďalej uviedol:

„46. Súd zastáva názor, že právny predchodca žalovaného (Slovenská sporiteľňa, a.s.) ako jeden z najvýznamnejších subjektov na finančnom trhu, v oblasti bankovníctva a poskytovania úverov je povinný koncipovať zmluvné dojednania v súlade s príslušnými právnymi predpismi. Z § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch jednoznačne vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať aj správny údaj o celkovej výške a mene poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienkach upravujúcich jeho čerpanie (§ 4 ods. 2 písm. e) zákona č. 258/2001 Z. z.). Zmluva musí taktiež obsahovať aj údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z.). Neuvedenie týchto náležitostí v zmluve zákon č. 258/2001 Z. z. podľa § 4 ods. 3 spája s účinkami bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Ak teda právny predchodca žalovaného uvedené predpoklady v zmluve neuviedol, vedel a bol s tým uzrozumený, že od žalobcu môže požadovať len plnenie zodpovedajúce výške poskytnutého úveru. Banka musela mať vedomosť o existencii právnej normy, ktorá pojednáva o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, pretože uverejnením právneho predpisu v Zbierke zákonov sa prezumuje, že táto skutočnosť sa stane známa všetkým, ktorých sa týka, o to viac banky, ktorá aj na základe tejto právnej normy postupuje pri vykonávaní svojej podnikateľskej činnosti. Z konania právneho predchodcu žalovaného mimo rozumných pochybností vyplýva minimálne nepriamy úmysel bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcu. Z toho plynie záver, že v danom prípade je potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu.“

V odôvodnení rozsudku súd ďalej uviedol:

„50. Súd konštatuje, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere nespĺňa konkrétne náležitosti, ktoré zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje v zmysle § 4 ods. 2 písm. e) a i). Podľa názoru súd zmluva neobsahuje správny údaj o výške poskytnutého úveru, pretože v zmluve je uvedený údaj v sume 7.840,00 Eur, ale žalobcovi bol reálne poskytnutý úver vo výške 7.650,83 Eur. Totiž spracovateľský poplatok vo výške 189,17 Eur banka inkasovala z prostriedkov úveru, čo vyplýva priamo z dojednania v zmluve. V naznačených súvislostiach sa súd stotožňuje s argumentom žalobcu, že zavádzanie spotrebiteľa v tak závažnom údaji akým je výška spotrebiteľského úveru má rovnaké dôsledky ako jeho neuvedenie. Zmluva tiež neobsahovala zmluvné dojednanie o podmienkach upravujúcich čerpanie úveru.

51. Pozornosti súd tiež neušlo a mal za preukázané, že zmluva výslovne uvádza výšku splátky istiny v sume 136,13 Eur a tiež periodicitu a splatnosť splátok istiny. Tieto dojednania sú tak v rozpore s § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z., pretože zákon v tomto ustanovení výslovne uvádza, že zmluva musí obsahovať nielen výšku, počet a termíny splátok istiny, ale musí obsahovať uvedené údaje aj vrátane úrokov a iných poplatkov. Predmetné dojednanie je tak máťúce, pretože nedáva jednoznačnú a nespochybniteľnú odpoveď na otázku aká je celková výška splátky. Či táto predstavuje celkovú sumu 136,13 Eur alebo je k tejto sume potrebné pripočítať ešte sumu zodpovedajúcu splátke úrokov a poplatkov.

52. Vzhľadom na to, že zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 22.05.2009 nemá všetky náležitosti predpísané zákonom o spotrebiteľských úveroch v zmysle § 4 ods. 2 písm. e) a i), súd s poukazom na § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch vyhodnotil úver poskytnutý na základe takejto zmluvy ako bezúročný a bez poplatkov.

53. Na základe vyššie uvedeného je súd toho názoru, že banka mala na základe tejto zmluvy nárok len na rozdiel medzi tým, čo žalobcovi skutočne poskytla v podobe úveru po odpočítaní toho, čo jej žalobca titulom splátok uhradil. Súd mal preukázané, že banka skutočne poskytla žalobcovi úver v sume 7.650,83 Eur. Žalobca banke uhradil celkovo sumu 9.232,55 Eur, čo bolo medzi stranami nesporné. Žalobca tak banke uhradil celkovo nad sumu poskytnutého úveru 1.581,72 Eur. Žalobca si však uplatnil

len nárok voči žalovanému vo výške 5.700,00 Eur, ktorú sumu mu preukázateľne uhradil za obdobie od 24.05.2017 do 14.05.2021. Aj napriek tomu žalovaný voči žalobcovi na základe zmluvy č. 452711620 eviduje bezdôvodne dlh vo výške 4.469,79 Eur. Na základe uvedeného je preto žalovaný s poukazom na § 451 Občianskeho zákonníka povinný vydať žalobcovi titulom bezdôvodného obohatenia sumu 5.700,00 Eur s prísľ.

54. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania od druhého dňa po doručení žaloby žalovanému. Žaloba bola žalovanému doručená dňa 04.07.2022, a teda žalobca ňou vyzval žalovaného na plnenie, pričom v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka mal žalovaný plniť dňa 05.07.2022. Vzhľadom na to, že žalovaný neplnil, dňom 06.07.2022 sa dostal do omeškania so splnením svojho dlhu, a preto súd priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 5.700,00 Eur od 06.07.2022 do zaplatenia. Výška úroku z omeškania je v súlade s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., keďže základná úroková sadzba ECB k 06.07.2022 predstavovala 0,00 %, čo pri navýšení o 5 percentuálnych bodov predstavuje 5,00 % ročne.

55. Na určenie bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru postačí, ak v zmluve o úvere absentuje čo len jeden predpoklad podľa § 4 ods. 2 písm. a), b), d) až j), k) a l) zákona o spotrebiteľských úveroch. V danom prípade súd vzhľadom na dva takéto nedostatky vyplývajúce z § 4 ods. 2 písm. e) a i) citovaného zákona. S poukazom na to, že spotrebiteľ má podľa § 11 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch právo domáhať sa určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru, súd s poukazom na to, že určovací žalobu uplatnenú v zmysle osobitnej právnej úpravy a žalobu na plnenie v spotrebiteľských veciach možno kumulovať bez toho, aby nastala procesná neprípustnosť naznačených výrokov rozsudku, rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku I. tohto rozsudku.

56. V spojení s vyššie uvedeným súd dodáva, že určovací petit je relevantný a znamená odstránenie spornosti práva žalobcu vo vzťahu k žalovanému a hoci žalobca uplatnil aj žalobu na plnenie, jeho právo ako právo spotrebiteľa domáhať sa určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru vyplýva priamo z citovaných právnych predpisov. V záujme zabezpečenia právnej istoty žalobcu súd pojal do výrokovej časti tohto rozsudku aj určujúci výrok o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru.

57. Žalobca v žalobe dal podnet na to, aby súd rozhodol aj o neprijateľných podmienkach v zmluve o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 22.05.2009. Súd preto vo výroku III. rozsudku určil, že zmluvná podmienka uvedená v časti I., článok I. základné podmienky, v bode I. zmluvy o splátkovom úvere číslo: XXXXXXXXXXXX, zo dňa 22.05.2009, uzavretej medzi žalobcom ako dlžníkom a právnym predchodcom žalovaného ako bankou, v znení: „spracovateľský poplatok: 189,17 Eur/5.698,94 Sk z prostriedkov úveru“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

58. Súd zastáva názor, že uvedené zmluvné dojednanie je súčasťou formulárovej zmluvy, ktorú právny predchodca žalovaného ako banka predkladal v rozhodnom období neurčenému množstvu klientov. Je nepochybné, že žalobca zmluvné podmienky individuálne nevyjednal. Pritom základným princípom spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, teda také zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky.

59. V danom prípade ide o zmluvné dojednanie, ktoré zaväzuje spotrebiteľa zaplatiť za službu v podobe spracovateľského poplatku bez toho, aby poznal skutočný obsah tohto poplatku a jeho materiálnu stránku, t. j., aby poznal čo je podstatou spracovateľského poplatku, ak teda banke platil odmenu za poskytnutý úver v podobe dojednaného úroku za úver. Zmluvné dojednanie o spracovateľskom poplatku vo výške 189,17 Eur spôsobuje značnú materiálnu disproporciu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Podľa názoru súdu naznačené dojednanie v čase vzniku zmluvného vzťahu nepredstavovalo pre žalobcu žiadny bonus ani prínos, keďže zaplatil za neurčité protiplnenie zo strany banky. Z materiálneho hľadiska ide o platbu spojenú s poskytnutím úveru a predstavuje poplatok. Poplatok je tak dojednaný netransparentne, v neprospech spotrebiteľa, a preto je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Z tohto dôvodu súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku III. tohto rozsudku.“

7. Rozsudok Okresného súdu Bardejov č.k. 2Csp/29/2022-136 zo dňa 03.11.2022 nadobudol právoplatnosť dňom 22.12.2022.

8. Podľa § 1 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len „zduženie“) a označovanie výrobkov cenami. Tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky.

9. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Zduženie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

10. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu vyplývajúci z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

11. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.

12. Z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že žalobca úspešne uplatnil porušenie svojich práv ustanovených osobitným predpisom v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov sp.zn. 2Csp/29/2022. V predmetnom konaní sa žalobca od žalovaného domohol vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 5.700,00 Eur na skutkovom a právnom základe, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi stranami sporu neobsahovala obligatórne náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. e) a i) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Uvedená vada zmluvy o spotrebiteľskom úvere spôsobila, že predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z.). Zároveň sa žalobca v predmetnom konaní domohol určenia, že úver je bezúročný a bez poplatkov a taktiež určenia jednej neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a to ohľadne úhrady spracovateľského poplatku z prostriedkov úveru. Žalobca teda relevantným spôsobom preukázal porušenie zákonnej povinnosti dodávateľa poskytnúť spotrebiteľský úver v súlade s právnymi predpismi, predovšetkým v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a bez neprijateľných a teda neplatných zmluvných podmienok a od spotrebiteľa nevyžadovať tú časť plnenia, na ktoré pre neplatnosť konkrétnych zmluvných podmienok nemá nárok. Žaloba je preto čo do základu nároku žalobcu dôvodná.

13. K námietke žalovaného, v ktorej namietal, že zmluvné podmienky úverovej zmluvy nekoncepivoval a teda absentuje na jeho strane pasívna vecná legitímácia, súd poukazuje na závery Krajského súdu v Banskej Bystrici, s ktorými sa v celom rozsahu stotožňuje, a podľa ktorých „ak veriteľ ako postupník namietal, že nebol účastníkom úverového vzťahu a zmluvu zakladajúcu právny vzťah medzi právnym predchodcom veriteľa a spotrebiteľom nekreoval, je nepochybné, že v spore veriteľ uplatňoval aj nároky, ktoré súd prvej inštancie nepriznal z dôvodu, že zmluvu považoval za bezúročnú a bez poplatkov. Veriteľ tak vymáhal nárok, ktorý v dôsledku bezúročnosti zmluvy o úvere mu priznaný byť nemohol a v takom

prípade nie je rozhodujúce, kto zmluvu koncipoval, ale kto nároky z takejto zmluvy uplatnil. Každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Má právo, aby mu na podpis bola predložená taká zmluva, ktorá obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z.; zmluvy v obdobných prípadoch bez výnimky koncipuje dodávateľ. Možnosť domáhať sa primeraného zadosťučinenia tak nemôže byť odmietnutá len s poukazom na sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy“ (pozri rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 11Co/111/2018 zo dňa 18.10.2018, bod 10 odôvodnenia). Z rozsudku Okresného súdu Bardejov zo dňa 03.11.2022 č.k. 2Csp/29/2022 vyplýva, že žalobca ako dlžník uzatvoril úverovú zmluvu so Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako veriteľom a na základe zmluvy o postúpení pohľadávok bola pohľadávka veriteľa voči žalobcovi ako dlžníkovi z predmetnej úverovej zmluvy postúpená na žalovaného a práve preto žaloba žalobcu v konaní vedenom pod sp.zn. 2Csp/29/2022 smerovala proti spoločnosti Intrum Slovakia s.r.o. ako pasívne vecne legitimovanému subjektu, pričom v konaní bol žalobca vecne úspešný a domohol sa ochrany svojich práv. Vzhľadom k uvedenému žalovanému svedčí pasívna vecná legitimácia v tomto spore.

14. Keďže výška primeraného finančného zadosťučinenia nie je predmetom žiadnej právnej úpravy, súd v rámci voľnej úvahy vyhodnocuje primeranosť s ohľadom na konkrétne okolnosti veci. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Z hypotézy právnej normy v časti, na základe ktorej možno priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom (zákonom č. 250/2007 Z. z.) a osobitnými predpismi zodpovedá, jednoznačne vyplýva podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva, alebo povinnosti ustanoveného zákonom č. 250/2007 Z. z., alebo osobitnými predpismi spotrebiteľom. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká konkrétna majetková ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

15. Vyhodnotiac všetky okolnosti prípadu súd považoval za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 700,00 Eur v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., a to za bezdôvodné obohatenie vo výške 500,00 Eur, za určenie úveru za bezúročný a bezpoplatkov vo výške 100,00 Eur a za určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky vo výške 100,00 Eur. Súd bral do úvahy tú skutočnosť, že dodávateľ pripravil zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá nemala všetky náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a zároveň obsahovala neprijateľné podmienky ohľadne úhrady spracovateľského poplatku z prostriedkov úveru a to napriek predchádzajúcim rozhodnutiam súdov Slovenskej republiky, ktoré vyhlasovali túto zmluvnú podmienku za neprijateľnú. Žalovaný vo vzťahu k žalobcovi požadoval zaplatenie aj tej časti nároku, ktorý vyplýval z neprijateľnej zmluvnej podmienky a tento sa až následne súdnou cestou domohol vrátenia tejto časti titulom bezdôvodného obohatenia. Preto pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ako nemajetkovej ujmy súd považoval za dôvodné zohľadňovať satisfakčnú, ale hlavne tiež sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, ktorej podstatou je odradiť dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči spotrebiteľovi. Súd je tak toho názoru, že celková suma 700,00 Eur ako finančné zadosťučinenie (t.j. 100,00 Eur za neprijateľnú zmluvnú podmienku, 100,00 Eur za určenie úveru za bezúročný a bezpoplatkový a 500,00 Eur za bezdôvodné obohatenie), je primeraná pre dovŕšenie satisfakcie porušených práv žalobcu ako spotrebiteľa a súčasne popri judikovanej povinnosti na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcovi žalovaného sankcionuje tak, že svojím účinkom prispieva k upusteniu od uplatňovania obdobných nekalých praktík voči iným spotrebiteľom. Súd zohľadnil, že žalobca sa v základnom konaní domohol voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 5.700,00 Eur a vzhľadom k uvedenej výške bezdôvodného obohatenia, súd považoval primerané finančné zadosťučinenie za uvedené porušenie práv a povinnosti dodávateľom vo výške 500,00 Eur, čo predstavuje zhruba 10 % výšky bezdôvodného obohatenia, za primerané. Vzhľadom na konkrétne okolnosti súdenej veci tak priznaná suma 700,00 Eur zodpovedá zákonom akcentovanej ochrane spotrebiteľa a má aj dostatočnú sankčnú funkciu, aby žalovaný od obdobného konania v budúcnosti upustil. S poukazom na uvedené súd prvým výrokom rozsudku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 700,00 Eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia a v prevyšujúcej časti o zaplatenie 5.600,00 Eur žalobu II. výrokom ako nedôvodnú zamietol.

16. Záverom súd uvádza, že už podľa konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec

podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolí. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne).

17. Podľa § 262 ods.1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

18. Podľa § 255 ods.1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

19. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobca bol v konaní čo do základu nároku úspešný v plnom rozsahu, pričom výška priznaného finančného zadosťučinenia závisela od úvahy súdu, preto súd priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, na Okresný súd Bardejov, v 3 písomných vyhotoveniach (§ 362 ods.1 C.s.p.).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Podľa ust. § 365 ods.1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods.2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods.3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. - o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).